

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2024. január 25.
(csütörtök)

Szepesy László

17. AZ ÚR CSODÁS TETTEI

Énekek: 105, 167

Alapige: Ámós 2,9-11

„Pedig én irtottam ki előlük az emoreusokat, akik magasak voltak, mint a cédrusok, erősek, mint a cserfák. Mégis kiirtottam gyümölcsét felül és gyökerét alul. És én hoztalak fel Egyiptom földéről, és negyven esztendeig én hordoztalak a pusztában titeket, hogy bírjátok az emoreusok földét. És prófétákat támasztottam a ti fiaitok közül és nazírokat ifjaitok közül. Nem így van-e vajon, Izráel fiai? ezt mondja az Úr.”

Imádkozzunk!

Hálaadással jövünk Eléd, mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, azért, aki vagy, és azért, aki nekünk vagy. Köszönjük Neked, hogy kegyelmesen lehajoltál hozzánk, megkerestél bennünket, megszabadítottál a bűn hatalma és uralma alól, gyermekeiddé fogadtál minket, és a megszentelődés útján vezetsz nap mint nap. Magasztalunk azért, hogy a mai napon is volt szavad már hozzánk. Áldunk azért, hogy a csendességben is kerestél és keresel bennünket. És dicsérünk Téged azért, mert megtartó vagy. Ismered helyzetünket, körülményeinket, lelkiállapotunkat, és bizonyosságot tehetünk arról a zsoltárossal együtt is, hogy minden körülmények között Te vagy a mi Szabadítónk, megtartónk, Üdvözítőnk. Köszönjük Neked, Urunk, hogy betegünkkel is együtt voltál a mai nap során a kórházakban, de az otthon fekvőkkel is. Magasztalunk azért, hogy gyászolóinkat vigasztaltad, és dicsőítünk azért, mert az erőtlenekeket hordoztad, és a Te erődöt kínáltad nekik, és a Te kegyelmedet, amely erőtlenség közepette mutatkozik meg leginkább. De áldunk Téged minden olyan szolgálattért, munkáért is, amelyet a Te erőddel végezhattunk, és magasztalunk azért a jóért, amit általunk vittél véghez, vagy amiben nekünk lehetett részünk.

Bocsásd meg nekünk minden mulasztásunkat, minden bűnünket! Bocsásd meg, hogy nem Neked adtuk a dicsőséget, vagy éppen nem szavadra figyelve cselekedtünk, hanem saját szívünk, óemberünk csábításának engedtünk! Bocsáss meg nekünk nem önmagunkért, hanem Krisztusért és az Ő áldozatáért. És köszönjük, hogy reménységünk is lehet erre, hisz megígérted, hogy mindazokat, akik elbuknak, Te felemeled.

AZ ÚR CSODÁS TETTEI

Köszönjük Neked a testvéri közösséget, hogy közösen magasztalhattunk Téged a zsoltár szavaival, és hogy ígét készítettél. Kérünk, hogy hirdettesd azt Szentlelked által úgy, hogy valóban hitből hitbe, szívből szívbe hangozzék a Te szavad, formáljon bennünket, buzdítson, vigasztaljon, erősítsen, bátorítsen, odaszánt életre ösztönözzön, ha kell, feddjen, intsen, de mindenekelőtt kérünk, Urunk, Terád mutasson! Kérjük, hogy az engedelmesség lelkével támogass bennünket, hogy ne csak tudásban, ne csak beszédben gyarapodjunk, hanem valóban a Lélek erejével, amellyel valóban oda tudjuk magunkat szánni Neked!

Így kérünk, áldd meg együttlétünket, istentiszteletünket szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Előző héten a felolvasott igeszakaszról az Úr személyét emeltük ki, hiszen Ámós próféta által az Úr is ezt tette, hangsúlyozva, hogy pedig Ő az, aki ennyi jót tett Izráellel. Mai alkalommal az Úr tetteire koncentrálnánk, hiszen ezeket sorolja fel a próféta, és mert az Úr személye után azon van a hangsúly, hogy mit is tett Ő az Ő népéért. Négy dolgot említ itt a próféta Isten csodálatos tettei közül. 1. Kiirtotta az emoreusokat Kánaán földjéről, hogy azt Izráel népének adja. 2. Felhozta őket Egyiptomból. 3. Vezette őket 40 évig a pusztában. 4. Prófétákat és nazírokat támasztott, küldött népe közé. Kérdésünk az, hogy miért ezeket a tetteit sorolta fel az Úr. Miért ezeket emelte ki? Hisz az Úr számtalan más nagy csodát is tett! Miért kellett ezekre ismét emlékeztetni Izráel népét? Milyen hatással kellett volna lennie mindezeknek a tetteknek Ámós kortársaira és a hívőkre? Ezekre a kérdésekre keressük a mai alkalmunkon a választ.

A legelső kérdésünk az legyen, hogy miért kellett ezekről ismét beszélnie az Úrnak. Úgy értem ezt a kérdést, hogy ezek mégiscsak sorsfordító események voltak Izráel életében, amelyek után teljesen megváltozott az életük. Az Egyiptomból való szabadítás, a pusztai vándorlás alatti megtartatás és vezettetés 40 éven keresztül, a kánaáni népek legyőzése, kiirtása a honfoglalás során, próféták támasztása, küldése: mind-mind fontos és emlékezetes esemény, nem olyan, amit csak úgy elfelejtene egy nép. Az év eleji ígénk a Jer 31,21 volt, ami szerint „*Rendelj magadnak útjelzőket, rakj útmutató oszlopokat, vigyázz az ösvényre, az útra, amelyen mentél...*” Ezek az események, az Úr ezen tettei, amelyeket Ámós próféta felsorol, ilyen útjelzők, útmutató oszlopok, amelyek emlékeztették Isten és Izráel népét arra, kicsoda az Úr, hogy Ő a Szabadító, Ő a Gondviselő, Ő a Megtartó stb., és emlékeztették minden kor hívó népét arra, hogy mit tett népéért az Úr, és mit tesz ma is velük, kicsoda Ő. Ezeket sosem szabadott volna elfelejteniük, sosem veszhettek volna a múlt homályába. Napjainkban kicsit hasonlíthatjuk ezeket az útjelzőket református ünnepeinkre, azok is ugyanilyen útjelzők, amelyek emlékeztetnek minket arra, mit tett és tesz az Úr. Krisztus eljövetele, kereszthalála, feltámadása, mennybemenetele, a Szentlélek elküldése mind útjelzők számunkra, hogy sose felejtjük el, kicsoda Jézus Krisztus. A reformáció ünnepe emlékeztet minket arra, hogyan képes az Úr az Ő népét a lelki sötétségből az Ige világosságára vezetni, és az ébredések várásában ad reményt nekünk. Ezek az útjelzők, amelyeket az Úr napjainkra is adott, amelyekre emlékezni kell, ezek az útjelzők azonban, ahogyan régen, úgy sajnos ma is gyakran megkopnak, esetleg el is tűnnek sokak emlékezetéből. Mint az az út, amelyet elhanyagolnak, amely

először csak kátyúkkal lesz tele, majd egyre kevesebben járnak rajta, végül a gaz is benövi, és messziről az ember már meg sem mondaná, hogy valaha ott egy út volt. Ahogyan keresztyén ünnepeink igazi jelentése és jelentősége is egyre inkább homályba vész – hiszen egyre kevesebben tudják, minek az ünnepe a karácsony, a húsvét, a pünkösdről pedig már nem is szólva (kevesen tudják, hogy van ilyen ünnep) –, ahogyan korunk elfelejti az Úr csodálatos tetteit, hogy mit tett Krisztus az emberiségért, úgy váltak Izráel népe számára is az Úr nagy és dicső tettei egyre jelentéktelenebbé, kevésbé fontossá, olyannyira, hogy némelyikük a messzi múlt homályába veszett.

De hogyan lehetett az isteni kegyelemnek ilyen hatalmas jeleit, cselekedeteit elfelejteni? Sajnos nagyon egyszerűen. Úgy, hogy Isten személye és igéje többé nem állt Izráel népe előtt, nem ez volt a középpontban számukra, háttérbe szorult, valami más is fontos lett, aztán az a más még fontosabb lett, végül az Úr és igéje homályos lett, és sokak számára eltűnt. Mi szorította ki? Az ÉN-központú gondolkodás, amikor az ember csak magának él, csak maga körül forgolódik. Isten helyébe az ÉN lépett, az Ő tettei helyett az ember dicső tettei, Isten ünneplése helyett az ember magasztalása vált megszokottá. Az ünnepek, amelyek ezekre az eseményekre emlékeztették volna a népet, Isten nélkül kiüresedtek, és ezért új jelentést, tartalmat kerestek nekik, mint ahogyan azt ma karácsony esetében is látjuk. (Lassan már mindennek az ünnepe karácsony, csak nem Isten eljövételének, testet öltésének.) Az önmaga körül forgoló ember pedig minél többet foglalkozik csak magával, saját érdekeivel, problémáival, annál inkább elfeledkezik másokról. Ezzel párhuzamosan pedig egyre hangsúlyosabbá válik számára a jelen, a most. Mivel magával foglalkozik, ezért a saját életére, főként jelenére koncentrál, a jövővel is legfeljebb azért számol, hogy majd holnap is jól menjenek a dolgai. Mivel magával és saját kis világával törődik, ezért nem alakul ki benne a múlttal vagy elődeivel való kapcsolata, kötődése. A távoli jövővel, pl. a halálával vagy a halál utáni folytatással, az örök élettel nem is foglalkozik, mert a jelen a lényeg, másrészt meg nem is biztos, hogy hisz benne, mert a halállal – sokan úgy gondolják – vége az egész életnek. Vagy ha valaki elkezd a halálról beszélni, akkor azt mondják: 'Hagyjuk ezt a témát, ez nyugtalanító, kellemetlen! Ilyen kérdéseket ne tegyünk fel!' A jelen a fontos. Lényeg a lényeg: az ilyen ember elfelejti múltját, elődeit, és nem gondol a jövőre, és az utána jövőkre, a következő generációra sem. Felelőtlenül szennyezi a világot is, hiszen a jelen élvezetei elsőbbséget élveznek számára, és nem gondol arra, hogy gyermekei, unokái, dédunokái is (már ha lesznek, ha valaki vállal manapság gyermeket), milyen világban fognak majd élni.

Egy ilyen gondolatrendszerben felnövő, gondolkodó ember számára a régmúlthoz tartozó dicső tettei az Úrnak túlságosan távolinak, személytelennek, közömbösnek, sokszor hihetetlennek is tűnnek. Minek foglalkozzunk mi azzal, ami több ezer évvel ezelőtt volt? (Már ha volt.) Izráel népe Ámós korában azt hitte, hogy a jelen a lényeg. Gazdagságukat, békességüket, hatalmukat maguknak köszönhetik, annak, amit mi tettünk az elmúlt években. Ha esetleg az Úr áldásának gondolták is némelyek körülményeiket és helyzetüket, csak úgy, hogy ez az ő engedelmségük jutalma, tehát megint csak az ÉN áll a középpontban. Ezért van szükség arra, Testvérek, hogy Isten újból és újból emlékeztesse rá saját népét, hogy kire épül a jelenük, mi miatt tarthatnak ott, ahol tartanak. A híres angol fizikusnak, Newtonnak tulajdonítják a következő mondást: „Én távolabbra láthattam, de csak azért, mert óriások vállán álltam.” Tudjuk jól, hogy itt híres tudós elődei munkájára, eredményeire gondolt, mert azokra

AZ ÚR CSODÁS TETTEI

alapozott, amit elődei megállapítottak, így lehetett nagy felfedező. Ez a vallomás – én úgy gondolom – minket is alázatra kellene indítson, hiszen ugyanígy egyetlen ember sincs a világon, akinek élete, jelene ne elődeinek munkáján és életén alapulna.

Még inkább igaz ez ránk, Isten népére és az egyházra. Hol lennének reformáció nélkül? Hol lennének ébredések nélkül? Hol lennének az Úr csodálatos munkája nélkül? Mindaz, amit az Úr tett értünk, az egyedüli oka és alapja annak, hogy ma itt lehetünk, és ismerhetjük az üdvösség útját. Jézus Krisztus váltságműve a személyes életed alapja. Ha Ő nem hal meg érted, ma te nem vagy itt, akkor teljes reménytelenségben, kétségbeesés közepette kellene élnünk, mert a bűneink kérdése még nem lenne rendezve. Ugyanígy volt Izráel népe az Ószövetség idején is. Az Úr szabadítása nélkül még egyiptomi rabszolgák lettek volna. Őnékül mindannyian odavesztek volna a pusztában, és nem lett volna övék Kánaán földje. Az Úr hatalma és szabadítása nélkül óriási ellenségeik legyőzték volna őket. A próféták vezetése, feddése és szolgálata nélkül már rég elpusztultak volna bűneik miatt. Mi az, amit tehát az Úr megfedd Izráel népében? Az az életszemléletük, amely nem törődik a múlttal, azzal, amit az Úr tett, amelytől teljesen függetleníteni akarják magukat, pedig anélkül nem lennének sehol. Az az istentelen gondolkozásuk, hogy amit az Úr régen tett, a jelenben nem számít, mert csak a jelen áldásai a lényegesek. Sajnos napjainkban is sok hívő csak ezzel foglalkozik: mit tehetne az Úr értem ma vagy holnap. Amikor az Úr tetteiről van szó, akkor azokat a dolgokat sorolják csak fel, amely személyes megtapasztalásuk volt. Pl. hogyan gyógyított meg valamilyen betegségből, egy házasságot hogyan mentett meg, vagy éppen anyagi nehézségek közepette hogyan gondoskodott rólam. Félreértés ne essék, természetesen ezek is nagyon fontos dolgok, különösen, hogy ezekről bizonyosságot tegyünk, beszéljünk másoknak, és ezzel is hirdessük az Úr kegyelmét és megtartó szeretetét. A baj akkor kezdődik, amikor a jelen szabadításai és áldásai fontosabbakká válnak a múlt tényleges nagy szabadításainál. Amikor a hangulatomat jobban meghatározza az, hogy valaki naponként megkeseríti az életemet akár a munkahelyen, akár a családban, mint az, hogy Krisztus halálában és feltámadásában hogyan mutatta meg Isten irántam való szerelmét és kegyelmét. Amikor egy munkahelyi probléma megoldásának jobban örülök, mint Krisztus golgotai keresztléte. Amikor várjuk a mindennapi csodákat, és az Úr múltbéli hatalmas tetteiben nincsen örömünk. Jézus Krisztus erre a hangsúlyeltolódásra mutatott rá tanítványainak is, amikor ők visszatértek hozzá kiküldetésükből – mikor kettesével elküldte őket evangéliumot hirdetni –, és elkezdtek örülni a sok csodának, ami általuk történt. Akkor Urunk az alábbi szavakkal intette őket józanságra és mérsékletre: *„De azon ne örüljétek, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben”* (Lk 10,20). Ezzel pedig azt is mondta, hogy a jelen áldásaira való koncentrálás helyett annak örüljétek igazán, ami még azoknál is nagyobb csoda. Mert van nagyobb csoda annál, hogy a te életedben meg az enyémben bizonyos dolgok elrendeződnek. Arra figyelj, hogy Isten megkegyelmezett neked, és gyermekévé fogadott téged, megmentett téged. Ez nem sokkalta nagyobb csoda, nem sokkalta nagyobb kegyelem? *„Neveitek fel vannak írva a mennyben”* az üdvözülők között! Felül tudja ezt írni bármi, ami veled történik a földi életed napjai alatt? Tud ennél többet és nagyobbat adni az Úr, mint hogy Krisztust, az Ő Fiát adta oda érted és neked? Mégis melyiknek örülünk jobban?

Az Isten által állított útjelzők erre emlékeztetnek és figyelmeztetnek minket. A keresztyén embernek minden nap van miért örülnie, van mire emlékeznie, mégpe-

dig az Úr csodálatos szabadításaira. Sokan közömbösen olvasnak ezekről a nagy tettekről. A zsoltárban is most ezekről énekeltünk: kihoztad Egyiptomból Izráel népét, nekik adtad Kánaán földjét. Dávid számtalan alkalommal megénekli az Úr csodálatos tetteit. Sokan mégis közömbösen hallgatják és olvassák ezeket. Miért? Mert egyrészt nem gondolnak bele, hogy az Úr ugyanaz az Isten, mint aki volt, amikor ezeket a dolgokat megcselekedte. Aki kihozta Egyiptom hatalmas birodalmából, a fáraó zsarnoki uralma alól Izráel népét hatalmas kézzel, csodákat téve, ne lenne képes ma is szabadítani? Aki az élettelen, víz nélküli pusztaságban 40 évig képes volt 2 milliónál is több embert életben tartani, ne lenne képes rólam és családomról gondoskodni? Aki a hatalmas termetű, szinte óriás emoreusokat kiirtotta, mint favágók a fákat, aki gyökerestől, gyümölcsöstől kivágta őket, Ő ne lenne képes egy kis ellenem irányuló rossz szándékot megszüntetni, vagy megvédeni annak hatásával szemben? Mi az, ami miatt ezek a nem velünk történő események (mert valóban több ezer évvel ezelőtt történtek), mégis számunkra fontossá és életünket meghatározókká válhatnak? Maga az Úr személye, aki ugyanaz, és nem változik meg! Ő az, aki összeköt múltat, jelent és jövőt. Ha magyar elődeinket megtartotta pogányságuk ellenére, és keresztyén hitre térítette őket, mert ezt tette az Úr; ha a sötét vallásosság és lelkiesség mélységéből kihozott minket, és adott nekünk reformátorokat, akik életük árán is hirdették az evangéliumot; ha a törökök, Habsburgok és a szovjetek uralmától megtudott szabadítani minket, akkor ne lenne képes személyesen bennünket is megtartani, és az utánunk jövőket is tenyerén hordozni? Őbenne, és egyedül csakis Őbenne kell bízunk és reménykednünk! Izráel népe hátat fordított az Úrnak, elfelejtette, kicsoda az ő Istene. Ezért kellett Ámósnak emlékeztetnie Izráel népét, mit tett az Úr. Mert amikor Izráel népe hátat fordított az Úrnak, a múltját tagadta meg, a jelenének, élete értelmének mondott búcsút, és a jövőjét tette kockára, dobta el magától. Mert amikor Isten ezen tetteiről beszél a próféta, akkor arra is felhívja a figyelmünket, hogy Izráel Őnélküle nem létezne, és nem is fog, mert megtagadja az Urat. És jött is az asszír ítélet, jöttek az asszír hadak, és félresöpörték Izráel királyságát. Annak a népnek ugyanis, amely megtagadja Isten szabadítását, vezetését, hatalmát, amely elfeledkezik az Úr csodálatos tetteiről, nincs jövője. Mert Isten ezen tetteivel éltette és megtartotta Izráel népét. A jelenben és a jövőben sem fog ez másként működni, Testvérek, és Ámós erre emlékeztette Izráelt, de nekünk is erre kell emlékeznünk a jelenben. Látjuk, hogy mennyire fontos az Úr tetteire nem csak emlékeznünk, hanem azokban magát az Urat látnunk, és Őbenne bízunk?

Végül pedig, utoljára arra a kérdésre hadd válaszoljak, hogy mire kellene minket ösztönöznie az Úr említett, felsorolt tetteinek. Sok mindenre, de most csak két alapvető dolgot hadd emeljek ki. Az egyik: Isten iránti hálára. Amikor az ember olvas erről a szabadításról, megtartatásról, győzelmekről, akkor az Úr ezeket azért hozza elénk, hogy hálásak legyünk Őneki. Bár lehet, hogy az Úr régen cselekedte meg ezeket a dolgokat, de mindazok ránk is hatással vannak, mégpedig úgy, hogy meghatározzák jelenlegi és az örök életünket! Részben már érintettem ezt a témát, amikor arra figyeltünk, hogy Krisztus a szíveinket arra irányítja, hogy ne annak örüljünk, ami pusztán a jelenben történik (annak is lehet), hanem leginkább annak, hogy neveink „*fel vannak írva a mennyben*”. Urunk ezzel az útmutatásával arra is tanít minket, hogy mik azok az események, amelyekre igazán koncentrálnunk kell az életünkben. Természetesen ezzel nem azt akarom mondani, hogy folyamatosan a múltban éljünk, és a jelen dolgaival ne foglalkozzunk, hiszen akkor egy álmatag, réveteg, tétlen éle-

AZ ÚR CSODÁS TETTEI

tet fogunk élni, amit az Ige sehol sem kíván tőlünk. Viszont hívóként életünket nem a jelennek, hanem a múltnak kell meghatároznia! Az Úr csodás tettei, amit Krisztus értünk tett! Az Úr csodálatos nagy tettei meghatározhatják úgy is az életünket, hogy egyrészt azok áldásait magunkra nézve is igazaknak tartjuk, másrészt pedig úgy is, hogy hálásak legyünk az Úrnak értük minden egyes nap. Pál apostol nagy hangsúlyt helyezett erre leveleiben. Most csak 1-2 példát hadd mondjak erre. Ezért tudott ilyeneket mondani: „*örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete*” (Fil 4,4). Vagy: „*szüntelen imádkozzatok, mindenben hálákat adjatok...*” (1Thessz 5,17-18). Hogyan tehetnénk meg mindezeket mindennap, minden egyes órában, ha nem lenne ránk hatással? Ha az ember saját életére és annak eseményeire néz, akkor néha az érzések kezdenek el rajta uralkodni. 'Én most nem érzem, hogy a mai napom olyan nagyon áldott lett volna.' 'Nem látom azt, hogy az Úr megszabadított volna abból, amivel már évek óta kínlódom.' Ha az ember magára néz, akkor sajnos a hálaadásra való ok is kevesebbedik sokszor. Viszont ha az Úr csodás tetteire nézünk, akár a gótgótai keresztre, akár Krisztus győzelmes feltámadására, máris okunk van a hálaadásra. Isten dicsőítésére akar indítani bennünket azáltal, hogy a saját tetteire irányítja a figyelmünket. Izráel népét Ámós próféta hálátlansággal vádolja meg, mert csak a jelennek élve elfeledkeztek az Úr tetteiről, és nem adtak Neki hálát, nem dicsőítették Őt őszintén. Félreértés ne essék, minden embernek megvan a maga problémája és nehéz élete. Küzdünk munkahelyi dolgokkal, családi problémákkal, egészségügyi, anyagi és más egyéb kérdésekkel, mindenkinek megvan a saját terhe, amit hordoz a vállán. De ha ezekre a terhekre nézünk csupán, akkor nem fogunk tudni hálát adni. És pont, hogy minket az Úr nem arra bátorít, hogy a földieket nézzük, hanem mit mond? Keressétek az odafelvalókat, és emlékezzetek arra, hogy mit tett az Úr. És így akar minket folyamatos hálaadásra és örömmre biztatni. Amikor Izráel népe elfeledkezett az Úrról, a hálaadás eltűnt a szívéből. Az áldozataikat rutinosan, üres szívvel – ha nem éppen gonosz szívvel – végezték, és Isten csodálatos tettei feledésbe merültek. Ha az ember nem ad hálát az Úrnak, a hálátlanság azonnal betör a szívébe, és elfoglalja azt. Isten csodálatos tettei minket, hívőket folyamatos – itt hangsúlyozom, hogy folyamatos – hálaadásra kellene ösztönöznie, még a nehézségek közepete is. Gondoljunk Pálra, aki börtönbe került, igazságtalanul. Éjfél volt már – lehet, hogy neki is kellett egy kis idő –, de éjfélkor mit csinált a börtönben? Elkezdett dicsőítet énekelni. Ott a börtönben. A körülmények nem a legalkalmasabbak, de az idő mindig alkalmas arra, hogy az Urat áldjuk. Mi határoz meg bennünket? Az Úr tettei vagy a körülményeink?

Másodszor pedig: Isten csodálatos tettei arra ösztönöznek minket a Szentlélek munkája által, hogy még jobban odaszenteljük életünket Őneki. Aki magát az Urat látja meg az Ő tettei mögött, az egyre nagyobbak látja Őt, és méltóbbnak arra, hogy Őneki szolgáljon, Őt dicsérje, Neki engedelmeskedjen, az Ő akarata megvalósításáért ne csak imádkozzon – az úri imádságban ezt szoktuk: „*legyen meg a Te akaratod*” –, hanem mindent meg is tegyen ennek érdekében. Isten kegyelmes tettei megváltoztathatnak bennünket, a Szentlélek ezek elhívése által formálhat át minket engedelmes szolgálókká és gyermekekké. A próféták elküldése és a nazírok elhívása erre emlékeztet és bátorít minket. A próféták mindig Isten ígését és akaratát hirdették, és az annak való engedelmességre szólítottak fel. Valahol mindig emlékeztető szerepük is volt azzal kapcsolatban, hogy mit tett érted az Úr. A jelenről is beszéltek természetesen, Isten törvényeit, parancsait magyarázták, de sokszor visszafelé mutat-

tak, hogy kicsoda az Úr, mit tett érted. A nazírokon keresztül pedig az Úr azt mutatta meg: Isten Szentlelke által meg tudja szentelni életünket, képessé tesz minket kegyelméből arra, hogy magunkat oda tudjuk szánni Neki, és azt akarjuk tenni, amit Ő akar. Mert a nazír fogadalom lényege tömören az, hogy különös módon is az Úr parancsai szerint akarjunk élni. A nazírok fogadalmat tettek, mert arra az elhatározásra jutottak szívükben, hogy mi az Úrnak akarunk különös módon is szolgálni. Olyan dolgoktól tartóztatták meg magunkat, amik egyébként megengedett dolgok voltak, mint pl. a borivás. Rajtuk keresztül az Úr megmutatta: képes Szentlelke által az Övéi szívét, akaratát megújítani, nagyobb mértékű engedelmisségben járítani minket az Ő tetszése szerint. A megszentelődés nem egy álom. Sokaktól hallottam, hogy hát igen, a bibliai időkben élt emberek, Pál és a többiek a szentség olyan szintjére jutottak el, amiről mi csak álmodhatunk. Miért? Más a Lélek? Nem a csodákról van szó, meg más egyébről, de az Úr nem képes megszentelni bennünket, megváltoztatni az életedet, a mindennapi gyakorlataidat, a kívánságaidat, a vágyaidat, azt, hogy mihez van lelkierőd? Ha az Úrra nézünk, lehetséges ez a változás. A nazírok valahol ezt jelenítették meg, ezt mutatták meg. Istennek Jézus Krisztusban való szabadítása ezt jelenti, hogy az Úr képes megváltoztatni téged és engem. Pál apostol folyamatosan erről a változásról beszél a leveleiben, hogy mindazért, amit Jézus Krisztus értünk tett, új emberek lehetünk a Szentlélek munkája által. A régi embert levethetjük, az újat felölthetjük. A bűn uralma helyett Isten uralma alatt élhetünk. A testünket, ami eddig a bűn fegyvere volt, Isten szolgálatára adhatjuk oda. Lehetséges ez a változás! De hogyan? Úgy, hogy az Úr hatalmas tetteiben hiszünk és arra emlékezünk. Az Úrra figyelünk, egyre inkább Őbenne mélyedünk el. A megszentelődés nem azt jelenti, hogy egyre több problémával foglalkozom az életemben, vagy egyre jobban önmagamba nézek, hanem hogy egyre többet nézek az Úrra. *„Növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében.”* Őbenne növekszünk, és így a megszentelődésben is előrébb haladhatunk.

Adja meg nekünk az Úr ezt a csodálatos változást, megszentelődést! Óvjon minket attól, hogy elfelejtsük, vagy kevésbé becsüljük az Ő múltbéli nagy tetteit, vagy másnak gondoljuk Őt, mint milyen régen volt! Erősítsen minket meg abban, hogy Ő ugyanaz, aki volt, tegyen minket hálássá az üdvösség munkájáért, ajándékáért, és indítsa minket nagyobb odaszánásra, engedelmisségre mindaz, amit az Úr értünk tett!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, mindazért, amit elvégeztél, hogy mindent az Atya akaratára szerint cselekedtél! Váltásodat szereztél nekünk, önmagadat áldozva fel a gólgotai kereszten, feltámadásoddal győzelmet adtál, mennybemeneteleddel ígéretet a mi megváltásunkra és az örök életre. S a Szentlélek elküldésével pedig megmutattad, igaz a Te ígéreted: velünk maradsz *„minden napon a világ végezetéig”*. Dicsőítünk és magasztalunk azért, hogy ma is ugyanaz vagy, aki voltál, ma is képes vagy szabadítani, megőrizni, legyőzni ellenségeinket, vezetni minket az alázat és a hit útján.

Bocsásd meg nekünk, mikor elfeledkezünk Rólad! Bocsásd meg, amikor a szívünk nagyon a jelenben ragad le, amikor az élet gondjai, terhei elfojtják bennünk az ige magját, és bocsásd meg, hogyha nem teremjük a hálaadás és neved dicsőítésének gyümölcsét! Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy ebből is tudsz szabadítani, eb-

AZ ÚR CSODÁS TETTEI

ből is fel tudsz emelni, helyre tudsz állítani. Kérjük is ezt folyamatosan, adj hálaadást a mi ajkunkra és szívünkbe, még akkor is, amikor esetleg sírunk, vagy éppen valami nagyon fáj, mert elvesztettük! Könyörgünk, hogy mindig hozd elénk, a Szentlélek emlékeztessen arra, amit Te tettél értünk! És kérünk, hadd legyünk követeid, és hadd hirdessük szeretteinknek, munkatársainknak, körülöttünk levőknek, hogy milyen csodálatosan cselekedtél értünk! Könyörgünk segíts, hogy hálaadással tudjuk magunkat egyre jobban odaszánni Neked! Növekedni nemcsak az ismeretben, hanem a hitben, a bizalomban, az engedelmisségben, az akaratban. Kérünk, Te készíts fel minket minden jó cselekedetre Igéd által, hogy azokban járva ne csak engedelmeskedhessünk, hanem egymást szerethessük, és Téged dicsőítsünk! Kérünk, áldj meg gyülekezetként bennünket, hogy ebben hadd növekedjünk!

Könyörgünk betegeinkért, Te adj nekik Benned való hitet, erőt elhordozni a test fájdalmait, és adj gyógyulást nekik, kérünk! Könyörgünk gyászolóinkért, veszteségükben is Te legyél a „*minden vigasztalás Istene*” számukra!

Könyörgünk a még vizsgázó fiatalokért, áldd meg őket, hogy tanulásuknak megfelehessen a gyümölcse, és a pihenőkért is könyörgünk, akik készülnek a következő fél-évre! De könyörgünk a mindennapi munkáért, életért, családokért egyaránt, hogy mindenben valóban Te járj előttünk, és segíts minden helyzetben Benned bízunk!

Könyörgünk magyar népünkért, adj megtérést pogányságunkból, hitetlenség-ből, Te adj ébredést, Hozzád térést! Küldd szolgálodat, áldd meg gyülekezeteinket, hogy az evangélium örömhíre harsogjon, minél többekhez eljusson!

És kérünk, hogy őrizz bennünket minden dolgaiddban, köszönjük, hogy felkészítesz a Veled való találkozásra! És bár lelkileg minden nap Veled lehetünk, köszönjük, hogy reménységünk lehet, hogy egyszer visszajössz, de arra is, hogy majd egyszer szemtől szembe megállhatunk Előtted. Kérünk, készíts fel minket arra a napra, hadd legyen reménységünk Benned! Áldunk és magasztalunk kegyelmedért, köszönjük, hogy minden nap táplálsz a hitet bennünk. Kérünk, hogy dicsőítsd meg magadat a mi életünkben!

Kegyelmedben bízva kérünk, Krisztusért hallgass meg!

Ámen.

167. ének

1. Jöjj, mondjunk hálaszót Hú szájjal és hú szívvel,
Mert rajtunk itt az Úr Nagy csoda dolgot mível.
Már anyaölből is Volt mindig gondja ránk.
A sok jót, mellyel áld, Ki sem mondhatja szánk.

2. Dús kincsből az Úr Jó békességet adjon,
Hogy szívünkben a kedv Vig és derűs maradjon.
Ne hagyja híveit Bú-bajban sohasem;
A rossztól óvja meg Itt s túl ez életem.

3. Az Atyát és Fiút És a Szentlelket áldom;
A menny Urát, kiben Szent egybe forrt a három;
Aki úgy szól ma is, Ahogy régente szólt,
Nem változik: Az Ő, És az lesz, aki volt.